

– Catàlegs del Terracotta Museu. 02 –

Madola

Vestigis

La Bisbal d'Empordà, setembre de 2018

MADOLA (M. Àngels Domingo Laplana) neix a Barcelona. Cursa estudis de ceràmica a l'Escola Massana de Barcelona, és llicenciada en Escultura i doctora per la Facultat de Belles Arts de Barcelona. Ha fet exposicions individuals i col·lectives des de l'any 1966 a diferents llocs d'Espanya (Barcelona, Madrid, València, Canàries, Sevilla, Pamplona, Gijón, etc.) i de l'estranger (França, Bèlgica, Suïssa, Alemanya, Regne Unit, Itàlia, Portugal, Hongria, Eslovàquia, Estats Units, Japó, Corea, Mèxic, la Xina, etc.). Té obres en diverses col·leccions, així com en museus nacionals i internacionals.

Ha obtingut nombrosos premis. És membre de l'Acadèmia Internacional de la Ceràmica amb seu a Ginebra, del World-Craft Council de la UNESCO a París i de la Reial Acadèmia de les Ciències i les Arts de Barcelona. És invitada per diferents institucions públiques i privades a impartir seminaris i conferències sobre ceràmica de gran format, especialment per a espais públics.

Des de 1988 treballa obres de gran format per a espais urbans. A Barcelona, "Castella" (Plaça de la Font Castellana) 1992; a Manchester (UK) "Mediterrània" (Catalan Square) 1995; al Morell, Tarragona, "La mà com a eina" 1999; a la Carretera Nacional 340 a Sta. Maria de Cervelló "Art i Natura" 2004; a Icheon Park Corea "Memory Catalonia-Corea" 2006; a la carretera d'enllaç a Premià de Dalt "Rotonda Blava" 2007; al Museu del Disseny centre D'HUB de Barcelona "Orgànic" 2013; instal·lació al Cementiri d'Arenys de Mar "Donar forma a la paraula" 2013; i altres obres en espais públics i privats dins l'àmbit de Catalunya i l'estranger.

Simultàniament a la seva obra en ceràmica, treballa sobre vidre i paper i crea obra gràfica des de 1980.

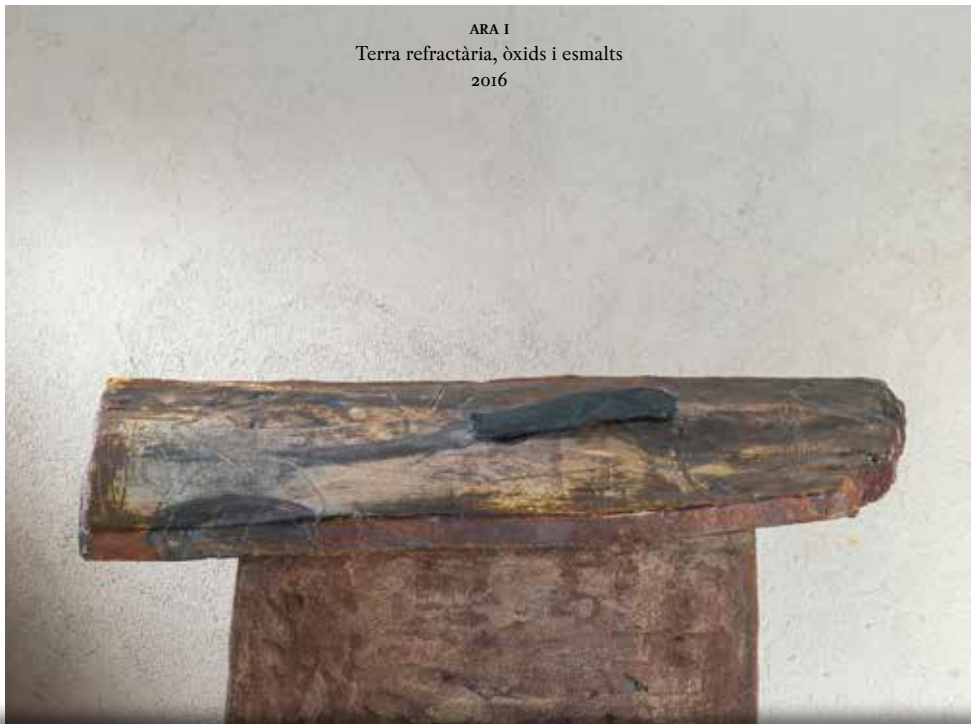
ARA I
Terra refractària, òxids i esmalts
2016

ALTAR
Terra refractària i plom
2018

ARA I
Terra refractària, òxids i esmalts
2016

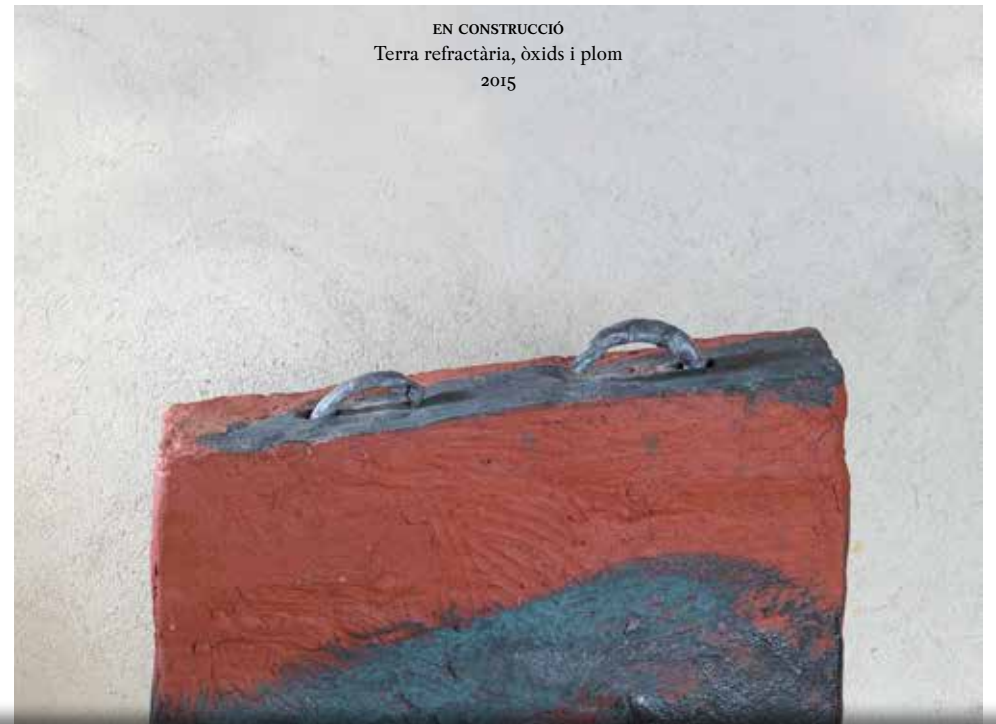
ALTAR
Terra refractària i plom
2018

MUR II
Terra refractària, porcellana i esmalts
2017

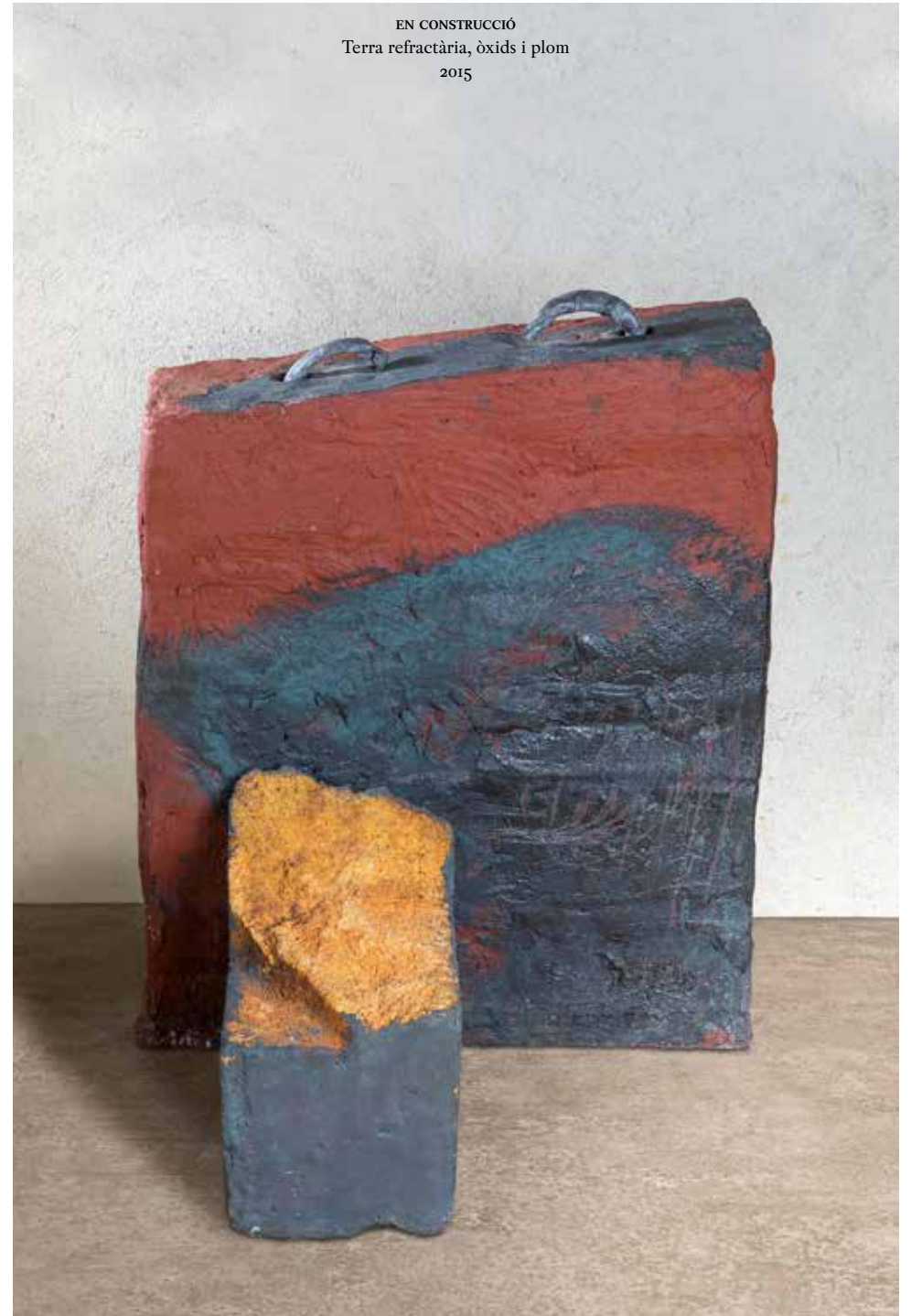
EN CONSTRUCCIÓ
Terra refractària, òxids i plom
2015

MUR II
Terra refractària, porcellana i esmalts
2017

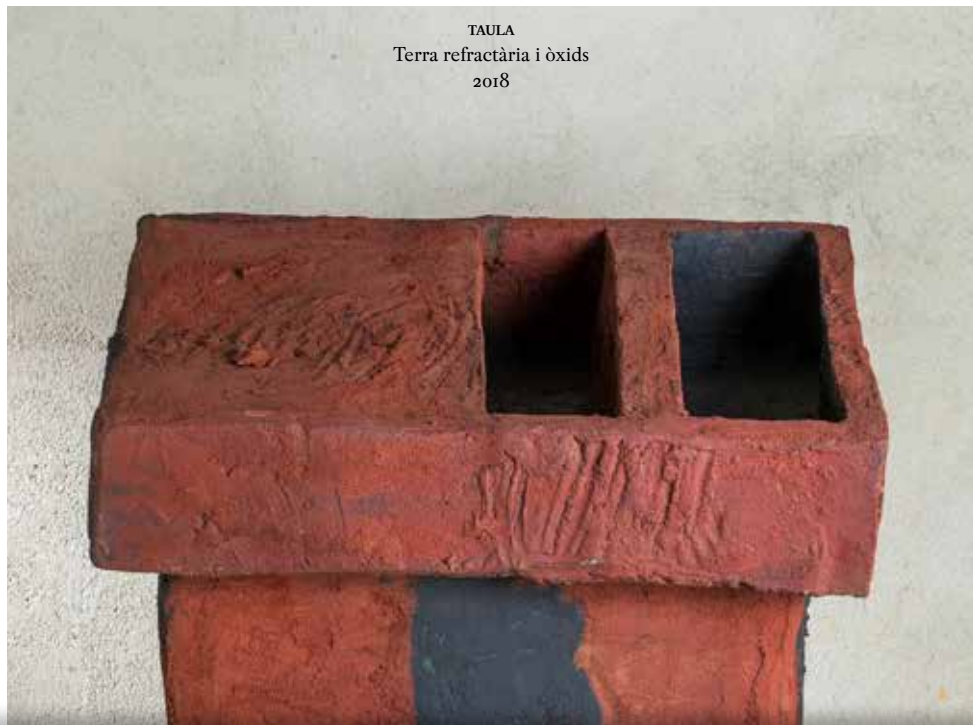
EN CONSTRUCCIÓ
Terra refractària, òxids i plom
2015

TAULA
Terra refractària i òxids
2018

TAULA
Terra refractària i òxids
2018

1714
Terra refractària, òxids i fusta
2014

APARTHEID
Llapis i cretes sobre paper fet a mà
2018

< VESTIGIS
Tècnica mixta sobre paper fet a mà
2018

CIUTATS PERDUDES >
Collage sobre paper fet a mà
2016

APARTHEID
Llapis i cretes sobre paper fet a mà
2018

< VESTIGIS
Tècnica mixta sobre paper fet a mà
2018

Vestigis

Madola al
Terracotta Museu

Madola en el
Terracotta Museu

Madola at
Terracotta Museu

JOAN MIQUEL LLODRÀ NOGUERAS
Historiador de l'Art

Records d'allò sentit. Memòria del que una vegada fou. Restes d'una experiència. *Vestigis*, una quinzena de peces ceràmiques a través de les quals, cinquanta anys després de la seva primera exposició –l'any 1966, a l'Ateneu Barcelonès–, Madola (Maria Àngels Domingo Laplana, Barcelona, 1944) continua reflexionant sobre allò que l'envolta –sobre l'existència quotidiana, personal i aliena–, i donant forma, amb la força d'unes mans que deixen empremta, al que viu i percep, per fora i per dins. Un compendi dels últims deu anys de l'artista, l'obra de factura més recent encara que hereva d'una llarga trajectòria, una visió íntima sobre el món per part d'una dona apassionada, forta, de caràcter. Quinze obres en les quals volums, matèries, textures i colors conformen i defineixen un dels universos més particulars de l'art català contemporani.

Ceràmica? Escultura? Arquitectura? Disseny? Tant se val l'etiqueta que vulguem atorgar a la vasta producció de Madola. Materialitzat en gres refractari o vessat amb colors sobre la superfície rugosa d'un paper –en la idea inicial–, el seu art no és res més que pura comunicació, no és més que expressar als quatre vents un missatge ple de símbols i signes que, sorgit de la terra, l'aigua i el foc, acaba fent de la vista i el tacte un únic sentit. Heus ací la necessitat de qualsevol artista compromès amb el seu temps, ideològic i anímic: transformar en matèria, donar cos, després d'un llarg procés reflexiu, a l'esperit, la paraula i la vivència.

Davant la ceràmica de Madola –trencadora, contundent, eixuta, sòbria, corpòria, lluny dels estereotips– ningú queda indiferent i menys encara en aquesta ocasió. L'espai expositiu, l'antiga factoria de revestiments ceràmics –encertadament reconvertida en museu– implementa el sentit de les obres que aixopluga: cossos monolítics, totèmics, en forma d'altars, de vasos litúrgics, d'esteles, de piques, de ruïnes arquitectòniques, evocacions –vestigis– d'uns altres mons... Madola fa d'aquest entorn industrial, del contacte directe de la peça amb el paviment –sense peanyes, sense obstacles–, dels murs de maons, de les bigues de ferro, dels espais diàfans, un element més de la seva creació, i ho fa sense trencaments, sense xocs visuals estridents, fet tan habitual a les seves instal·lacions. Com nosaltres, éssers humans, el seu art és, i només és, en relació a la realitat de la qual surt i en la qual s'amara.

A *Vestigis*, amb l'energia, la vitalitat i la creativitat que la caracteritza, Madola estableix un diàleg serè, pausat, entre un passat mil·lenari, d'antigues civilitzacions –la tradició tant artesana com artística que l'ha precedit– i la modernitat, aquella *ànsia* constant d'investigar, d'experimentar, de cercar i descobrir nous llenguatges, d'obrir nous

camins en pro d'una evolució tan natural com necessària en qualsevol àrea de l'activitat humana. Dues maneres, dos conceptes ben oposats, d'encarar-se amb la mateixa matèria primera, però amb una cosa en comú: l'home, l'únic destinatari d'uns objectes útils a la pràctica –l'origen– i necessaris ara a l'esperit –l'essència.

Les peces exposades al Terracotta Museu són un exemple, un clar testimoni, de la transcendència que tradició i modernitat –conceptes que tanta tinta han fet vessar en la historiografia artística– han tingut en l'obra d'aquesta barcelonina establerta avui al Maresme. I ho són en molts aspectes: en matèries emprades, en cromatisme, en tipologies, en textures, en creació de volums... Més enllà del missatge sobre el qual l'artista pretengui reflexionar, cada obra revela una vinculació estreta tant amb tot allò que l'ha precedit com amb les noves tendències en aquesta disciplina, estètiques i tècniques. Madola és conscient d'on ve –no només ella sinó l'art que treballa– i cap a on va: la tradició –en tota la immensitat del seu significat–, la pren com un punt de partida però, al mateix temps, com un referent continu que serveix de pauta, guia i inspiració.

Però a banda de la ceràmica –protagonista principal de la mostra–, cal no oblidar els dibuixos exposats, mostra fefaent de la manera de treballar de l'artista –el dibuix, la línia i el color com a base de tot, primera materialització d'una idea– i també de l'interès incessant en l'estudi, en la reflexió sobre tota mena de temes, terrenals i espirituals, materials o abstractes. Un viatge, una lectura o una experiència qualsevol, per prosaica que pugui semblar, tot és excusa per a un dibuix, per a un esbós que permeti vehicular les emocions rebudes, assimilar les idees captades... Com una llavor enterrada, aquestes il·lustracions esperen el moment oportú per germinar, per prendre cos. Qui sap si, en un futur més o menys pròxim, d'aquells traços les mans de l'artista en modelaran una ceràmica... Indubtablement, els dibuixos de Madola incrementen i enriqueixen la seva creació artística, però, per sobre de tot, ens la descobreixen com a la persona que vertaderament és, de carn i ossos, tocant de peus a terra, fet de vegades ben difícil de trobar en el també globalitzat món de l'art, arrebossat, malauradament, de vanitats i buidor.

Vestigis, de Madola, el testimoni d'un temps present a partir d'un de passat; el desig d'un nou món –el nostre–, que l'artista –dona forta, obstinada i tenaç, obsedida a traspassar al gres la seva passió per la vida–, somia millor, més just i lliure.

Recuerdos de lo sentido. Memoria de lo que una vez fue. Restos de una experiencia. *Vestigis*, una quincena de piezas cerámicas a través de las cuales, cincuenta años después de su primera exposición -el año 1966, en el Ateneo Barcelonés-, Madola (Maria Àngels Domingo Laplana, Barcelona, 1944) continúa reflexionando sobre lo que la rodea -sobre la existencia cotidiana, personal y ajena-, y dando forma, con la fuerza de unas manos que dejan huella, a lo que vive y percibe, por fuera y por dentro. Un compendio de los últimos diez años de la artista, la obra de factura más reciente aunque heredera de una larga trayectoria, una visión íntima sobre el mundo por parte de una mujer apasionada, fuerte, de carácter. Quince obras en las que volúmenes, materias, texturas y colores conforman y definen uno de los universos más particulares del arte catalán contemporáneo.

¿Cerámica? ¿Escultura? ¿Arquitectura? ¿Diseño? No importa la etiqueta que queramos otorgar a la vasta producción de Madola. Materializado en gres refractario o deramado con colores sobre la superficie rugosa de un papel -en la idea inicial-, su arte no es más que pura comunicación, no es más que expresar a los cuatro vientos un mensaje lleno de símbolos y signos que, surgido de la tierra, el agua y el fuego, acaba haciendo de la vista y el tacto un único sentido. He aquí la necesidad de cualquier artista comprometido con su tiempo, ideológico y anímico: transformar en materia, dar cuerpo, después de un proceso reflexivo, al espíritu, la palabra y la vivencia.

Ante la cerámica de Madola -rompedora, contundente, seca, sobria, corpórea, lejos de los estereotipos- nadie queda indiferente y menos aún en esta ocasión. El espacio expositivo, la antigua factoría de revestimientos cerámicos -acertadamente reconvertida en museo- implementa el sentido de las obras que cobija: cuerpos monolíticos, totémicos, en forma de altares, de vasos litúrgicos, de estelas, de picas, de ruinas arquitectónicas, evocaciones -vestigios- de otros mundos... Madola hace de este entorno industrial, del contacto directo de la pieza con el pavimento -sin peanas, sin obstáculos-, de los muros de ladrillos, de las vigas de hierro, de los espacios diáfanos, un elemento más de su creación, y lo hace sin roturas, sin choques visuales estridentes, hecho tan habitual en sus instalaciones. Como nosotros, seres humanos, su arte es, y sólo es, en relación a la realidad de la que sale y en la que se empapa.

En *Vestigis*, con la energía, la vitalidad y la creatividad que la caracteriza, Madola establece un diálogo sereno, pausado, entre un pasado milenario, de antiguas civilizaciones -la tradición tanto artesana como artística que la ha precedido- y la modernidad, aquella ansia constante de investigar, de experimentar, de buscar y descubrir nuevos

lenguajes, de abrir nuevos caminos en pro de una evolución tan natural como necesaria en cualquier área de la actividad humana. Dos maneras, dos conceptos bien opuestos, de encararse con la misma materia prima, pero con algo en común: el hombre, el único destinatario de unos objetos útiles en la práctica -el origen- y necesarios ahora al espíritu - la esencia.

Las piezas expuestas en el Terracotta Museu son un ejemplo, un claro testimonio de la trascendencia que tradición y modernidad -conceptos que tanta tinta han colmado en la historiografía artística- han tenido en la obra de esta barcelonesa establecida hoy en el Maresme. Y lo son en muchos aspectos: en materias empleadas, en cromatismo, en tipologías, en texturas, en creación de volúmenes... Más allá del mensaje sobre el que la artista pretenda reflexionar, cada obra revela una vinculación estrecha tanto con todo lo que le ha precedido como con las nuevas tendencias en esta disciplina, estéticas y técnicas. Madola es consciente de dónde viene -no sólo ella sino el arte que trabaja- y hacia dónde va: la tradición -en toda la inmensidad de su significado-, la toma como un punto de partida pero, al mismo tiempo, como un referente continuo que sirve de pauta, guía e inspiración.

Pero aparte de la cerámica -protagonista principal de la muestra-, no hay que olvidar los dibujos expuestos, muestra fehaciente de la manera de trabajar de la artista -el dibujo, la línea y el color como base de todo, primera materialización de una idea- y también del interés incesante en el estudio, en la reflexión sobre todo tipo de temas, terrenales y espirituales, materiales o abstractos. Un viaje, una lectura o una experiencia cualquiera, por prosaica que pueda parecer, todo es excusa para un dibujo, para un boceto que permita vehicular las emociones recibidas, asimilar las ideas captadas... Como una semilla enterrada, estas ilustraciones esperan el momento oportuno para germinar, para tomar cuerpo. Quién sabe si, en un futuro más o menos próximo, de aquellos trazos las manos de la artista moldearán una cerámica... Indudablemente, los dibujos de Madola incrementan y enriquecen su creación artística, pero, por encima de todo, nos la descubren como la persona que verdaderamente es, de carne y hueso, con los pies en el suelo, hecho a veces bien difícil de encontrar en el también globalizado mundo del arte, rebozado, desgraciadamente, de vanidades y vacío. Vestigios, de Madola, el testimonio de un tiempo presente a partir de uno pasado; el deseo de un nuevo mundo -el nuestro-, que la artista - mujer fuerte, obstinada y tenaz, obsesionada en traspasar al gres su pasión por la vida-, sueña mejor, más justo y libre.

Memories of feelings. Memory of what once was. Remains of an experience. “Vestiges”, fifteen pottery pieces through which, fifty years after her first exposition – in 1966, at the “Ateneu Barcelonès”- Madola (Maria Àngels Domingo Laplana, Barcelona 1944), continues to ponder over what surrounds her- over everyday existence, personal and alien-, and shaping, with the strength of hands that leave a mark, what is lived and perceived, on the outside and the inside. A compendium of the artist’s last ten years, the latest of her works, although an heir of a long professional trajectory, an intimate vision of the world by a passionate woman, strong, with personality. Fifteen pieces in which volumes, materials, textures and colours form and define one of the most personal universes of the Catalan contemporary art.

Pottery? Sculpture? Architecture? Design? It doesn’t matter which label we want to give to Madola’s extensive production. Materialized on heat-resistant ceramics or spilled with colours over a coarse paper- in its initial conception-, her art is nothing more than pure communication, it is nothing more than the open expression of a message full of symbols and signs which, originated from earth, water and fire, turn your sight and touch into one single sense. That is the necessity of every artist who is engaged with his or her time, ideological and emotional: to transform into matter, to shape, after a long thoughtful process, the spirit, the word and the experience.

Facing Madola’s pottery -ground-breaking, convincing, temperate, sober, corporeal, far from stereotypes- nobody stays indifferent and even less on this occasion. The exposition’s space, the old lining ceramics factory- adequately turned into a museum- implements the intention of the art pieces it houses: monolithic bodies, totem-shaped altars, liturgic cups, pikes, architectural ruins, evocations -vestiges- from other worlds... Madola converts this industrial surroundings, the direct contact between her work and the ground- without bases, without obstacles-, the brick walls, the iron beams, the open spaces, into an additional element of her creation, and she does so without any ruptures, or loud visual impacts, something usual in her installations. Like us, human beings, her art exists, and only exists, in relation to the reality from which it originates, and from which draws inspiration.

In “Vestiges”, with the energy, vitality and creativity that defines her, Madola establishes a serene dialogue, calmed, between a millennial past, of antique civilizations -the artisan and artistic tradition that preceded her- and modern times, that constant need for investigation, for experimenting, for searching and discovering new languages,

for opening new ways for an evolution as natural as necessary in any area of human activity. Two opposing concepts, two ways of facing the same matter, but with a thing in common: The human being, the sole recipient of some useful practical objects –the origin- and now necessary for the spirit -the essence.

The works shown at Terracota museum are an example, a clear evidence, of the transcendency that tradition and modernity –concepts that have had so much ink spilled in artistic historiography- have had in the works of this woman born in Barcelona who now lives in el Maresme. And they are so in many different ways: used materials, colours, typology, textures, volume creation... Far beyond the message that the artist wants to reflect on, each piece shows a close link with both everything that preceded it and the new inclinations of this discipline, aesthetics and techniques. Madola is mindful of where she comes from -not only her but also her art- and where she is going to: tradition -in the full sense of the word-, She takes it as a starting point, but at the same time, as a permanent referent that can be used as a guide and an inspiration.

But apart from pottery -the main protagonist of this exhibition- we should not forget about the drawings, proof of the artist’s working method -the drawing, the line and the colour as a base for everything, first realization of an idea- and of the never-ending interest in study, in reflecting about all kinds of subjects, earthly and spiritual, material or abstract. A trip, a book or an everyday experience, no matter how mundane it may seem, all are valid excuses for a drawing, a sketch that allows to express the received feelings, and assimilate ideas. Like a buried seed, these illustrations wait for the right moment to germinate, to take physical form. Who knows if, in an unknown future, from the traces of the artist’s hands a new piece of pottery will be made... Undoubtedly, Madola’s drawings, boost and enrich her artistic creation, but above all else, they show her as the person she truly is, flesh and bone, feet on the ground, something that sometimes can be hard to find in the globalized world of art, sadly full of vanity and emptiness.

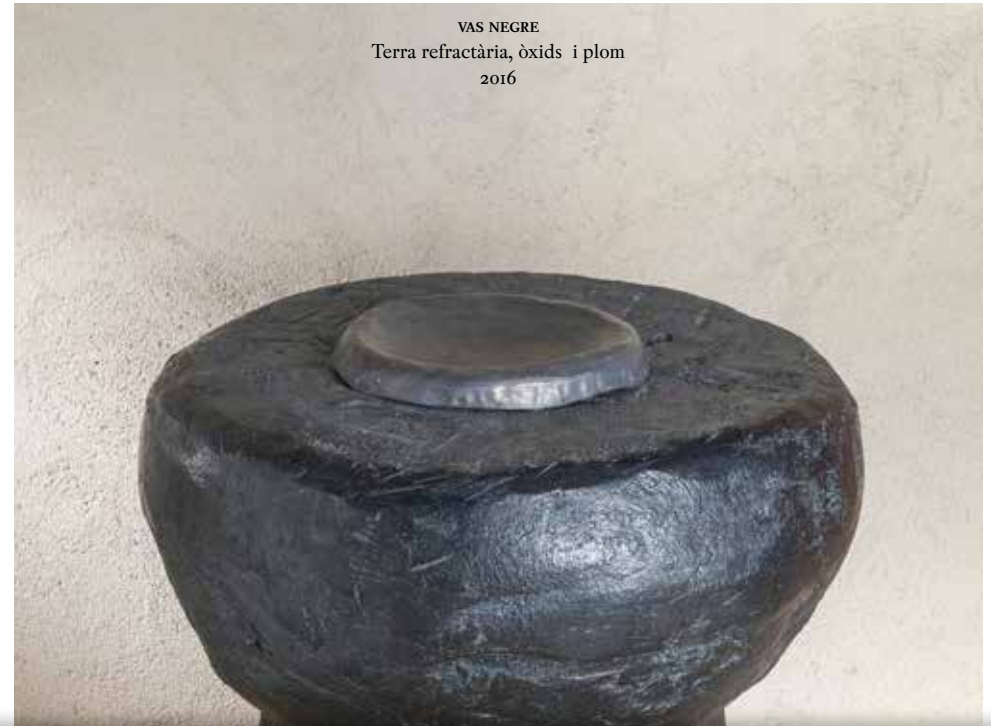

CIUTATS PERDUDES >
Collage sobre paper fet a mà
2016

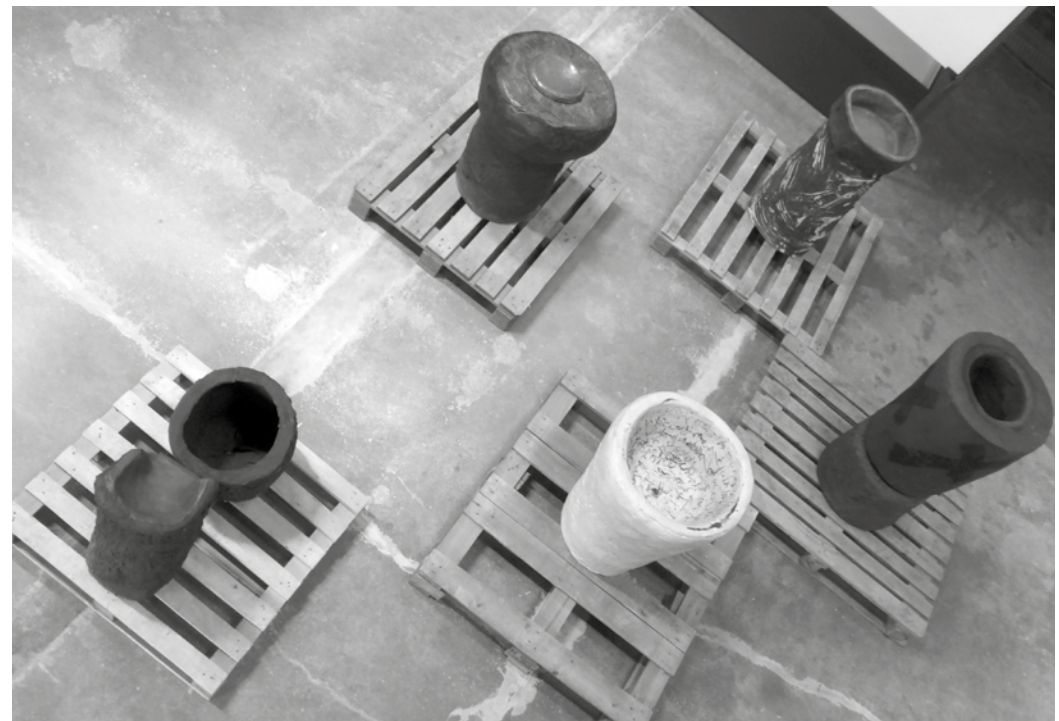
URNA
Terra refractària, esmalts i teules antigues
2017

VAS NEGRE
Terra refractària, òxids i plom
2016

SARCÒFAG
Terra refractària i òxids
2017

URNA
Terra refractària, esmalts i teules antigues
2017

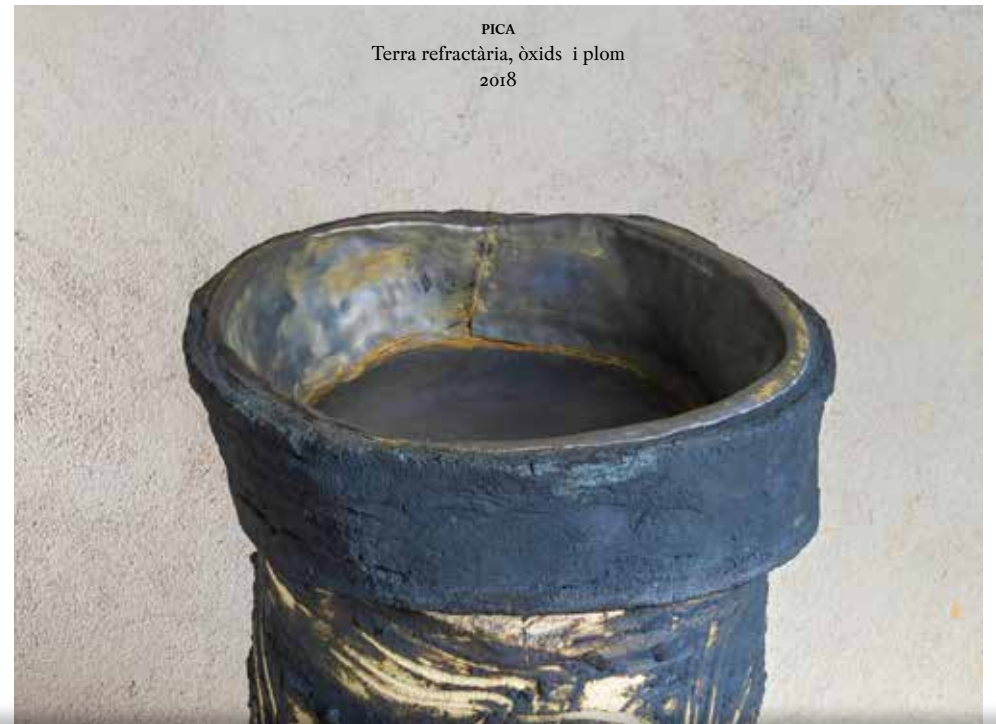
VAS NEGRE
Terra refractària, òxids i plom
2016

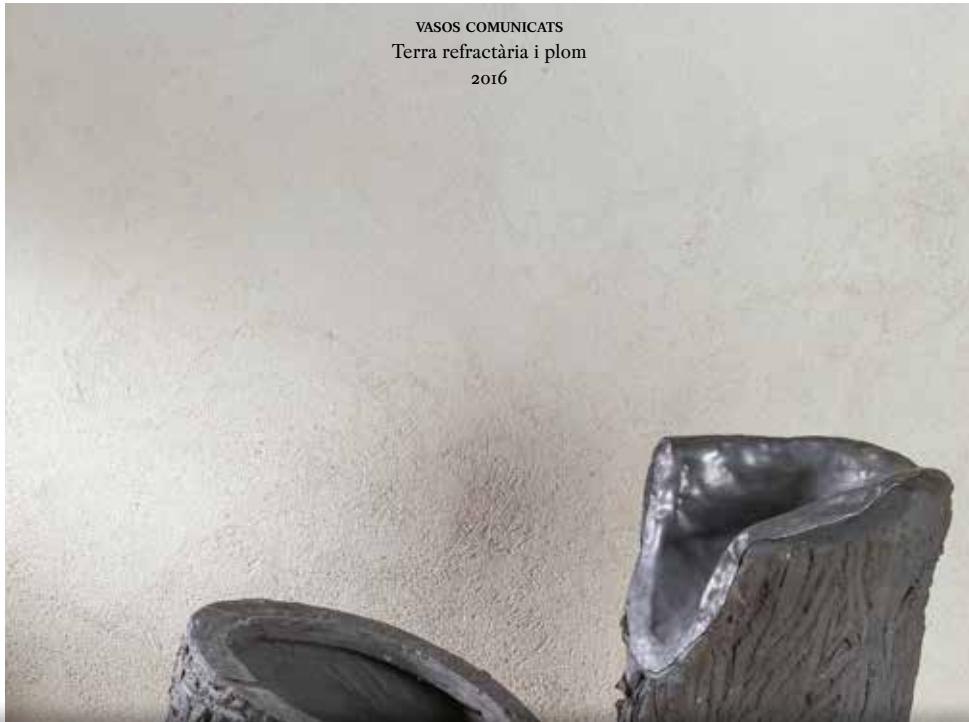
VASOS COMUNICATS
Terra refractària i plom
2016

PICA
Terra refractària, òxids i plom
2018

VASOS COMUNICATS
Terra refractària i plom
2016

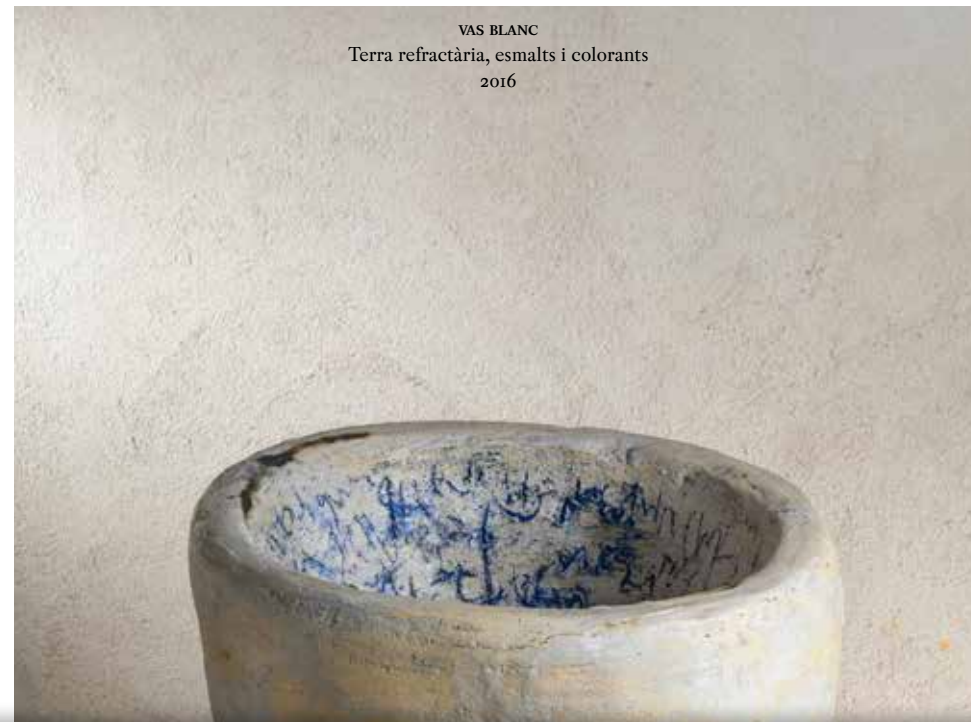
PICA
Terra refractària, òxids i plom
2018

VAS VERMELL
Terra refractària, òxids i plom
2013

VAS BLANC
Terra refractària, esmalts i colorants
2016

VAS VERMELL
Terra refractària, òxids i plom
2013

VAS BLANC
Terra refractària, esmalts i colorants
2016

PARET
Terra refractària, òxids i esmalts
2013

PARET
Terra refractària, òxids i esmalts
2013

"Múltiples reflexions sobre allò que l'envolta
— sobre l'essència, quantitats, personalitat i aliança —"

TAÜLL
Terra refractària, colorants i òxids
2015

Coberta: Les mans de l'artista en ple treball. Maig 2018.

Autor: Jordi Geli. Fons Terracotta Museu

Contra coberta: *Taüll*. Terra refractària, colorants i òxids. 2015

Llibret interior: Pàgines 1 i 2, Madola treballant al seu taller de Premià de Dalt. Pàgines 3 a 11: instal·lació de l'exposició.

Pàgines 12 a 14: inauguració. Pàgines 15 i 16: l'exposició muntada.

CATÀLEG

Coordinador edició: Xavier Rocas

Text: Joan Miquel Llodrà

Fotografies catàleg i exposició: Jordi Geli

Recull documental: Adela Piera, Jordi Blesa, Antoni Bofill

Disseny: Pere Álvaro

Impressió: Gràfiques Trema

Dipòsit legal: DL Gi 1413-2018

Edició: 550 exemplars

COL·LABOREN

Diputació de Girona

Generalitat de Catalunya
Departament
de Cultura

Interreg
POCTEFA
Fondo Europeo
de Desarrollo Regional (FEDER)

AJUNTAMENT
DE LA BISBAL D'EMPORDÀ

TERRACOTTA
MUSEU
LA BISBAL
D'EMPORDÀ